

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ภาษาไทยเป็นเอกลักษณ์และวัฒนธรรมของชาติเป็นเครื่องมือที่ใช้ในการสื่อความหมายและช่วยสร้างความเข้าใจอันดีระหว่างคนในชาติ และมีความสำคัญในการถ่ายทอดวัฒนธรรมในด้านการศึกษาล่าเรียน ดังที่สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี (2529, หน้า 11) ทรงมีพระดำรัสไว้ว่า “ภาษาเป็นวัฒนธรรมที่มนุษย์สร้างขึ้นเพื่อเป็นประโยชน์ในการสื่อสาร และเป็นเครื่องมือในการดำรงชีวิตในสังคมด้านต่างๆ การเรียนรู้ภาษาจึงต้องอาศัยการได้ยิน ได้ฟัง การอ่าน การคิด การพูดและการเขียนบ่อยๆ” ซึ่งสอดคล้องกับความคิดของ วีระวัฒน์ วัฒนา (2542, หน้า 1) ที่ว่าภาษาเป็นเครื่องมือสำหรับการเรียนในศาสตร์ต่างๆ การจะทำให้เกิดความชำนาญในภาษาได้นั้น นักเรียนต้องได้รับการถ่ายทอดด้วยวิธีการที่ถูกต้อง ดังนั้นครูผู้สอนจึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะช่วยส่งเสริมพัฒนาการทางภาษาของนักเรียนให้ดีที่สุดเพื่อนักเรียนได้ใช้ภาษาในการติดต่อสื่อสาร การประกอบอาชีพ หรือกิจกรรมอื่นใดเพื่อให้ประสบความสำเร็จในการดำรงชีวิต ดังนั้น การจัดการเรียนรู้ภาษาไทยจึงเป็นสิ่งสำคัญมากที่ต้องคำนึงถึง

กระทรวงศึกษาธิการได้เล็งเห็นถึงความสำคัญของวิชาภาษาไทยในฐานะที่เป็นเอกลักษณ์และภาษาประจำชาติ และเพื่อให้สอดคล้องกับสภาพการเปลี่ยนแปลงของโลกยุคใหม่ จึงให้ใช้หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 โดยกำหนดมาตรฐานและตัวชี้วัดออกเป็น 8 กลุ่มสาระการเรียนรู้ และกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยเป็นกลุ่มสาระหลักที่ผู้เรียนทุกคนต้องเรียนรู้ ซึ่งมาตรฐานและตัวชี้วัด จะเป็นแนวทางในการจัดกิจกรรมในการจัดการบูรณาการการเรียนรู้ ประกอบด้วย 5 สาระ คือ สาระที่ 1 การอ่าน สาระที่ 2 การเขียน สาระที่ 3 การฟัง การดูและการพูด สาระที่ 4 หลักการใช้ภาษา และสาระที่ 5 วรรณคดีและวรรณกรรม ในการจัดการเรียนรู้ภาษาไทย ในฐานะเป็นเครื่องมือของการเรียนรู้ ซึ่งผู้เรียนสามารถนำความรู้มาพัฒนาตนเอง การใช้ทักษะต่างๆ

เพื่อพัฒนาความสามารถของผู้เรียนในด้านการฟัง การพูด การอ่านและการเขียน ซึ่งเป็นทักษะที่ผู้เรียนจะต้องใช้ให้สอดคล้องกันอีกทั้งในการจัดการเรียนรู้ทักษะภาษาไทยนั้น จะต้องให้ผู้เรียนได้รู้และปฏิบัติตลอดเวลา เพื่อให้ใช้ทักษะด้านต่างๆ ให้คล่องแคล่ว ดังที่ พวงเล็ก อุตรระ (2539, หน้า 138) ได้กล่าวไว้ว่า กิจกรรมขณะดำเนินการสอน เป็นกิจกรรมที่ให้นักเรียนเข้าใจเนื้อหา ในบทเรียนได้เข้าใจทักษะทั้ง 4 ด้าน คือ ฟัง พูด อ่านและเขียน ซึ่งสอดคล้องกับ สุจริต เพียรชอบและสายใจ อินทร์พรหม (2538, หน้า 94) ได้กล่าวไว้ว่า การสอนภาษาไทยนั้นประกอบด้วย 4 ทักษะ คือ ฟัง พูด อ่าน เขียน ซึ่งเป็นทักษะในการสื่อสารโดยทั่วไปในการใช้ภาษา ในชีวิตประจำวันจะสอนทักษะใดทักษะหนึ่งไม่ได้ จะต้องบูรณาการทักษะอื่นควบคู่กันไปด้วย สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา (2551, หน้า 12) ได้เสนอแนวทางการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยแบบบูรณาการ ว่าในการเรียนในหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 นั้นควรจัดให้มีการบูรณาการกลุ่มสาระการเรียนรู้ อาจบูรณาการภายในกลุ่มสาระเดียวกัน หรือบูรณาการต่างกลุ่มสาระการเรียนรู้ตั้งแต่ 2 กลุ่มสาระการเรียนรู้ขึ้นไปที่มีสาระการเรียนรู้ที่สัมพันธ์กัน ซึ่งแนวทางในการสอนภาษาไทยนั้นจะสอนภาษาไทยแบบสัมพันธ์ทักษะ หรือทักษะสัมพันธ์ คือ การฝึกทักษะการอ่าน การฟัง การพูด การเขียนและการคิดให้สัมพันธ์กัน เป็นการสอนแบบบูรณาการภายในกลุ่มวิชา ซึ่งสอดคล้องกับ พิมพ์พันธ์ เดชะคุปต์ (2551, หน้า 4) ที่ได้กล่าวไว้ว่า การบูรณาการระหว่างกลุ่มสาระการเรียนรู้ (Interdisciplinary integration หรือ Across curriculum) เป็นการผสมผสานเนื้อหาสาระระหว่างวิชา หรือระหว่างศาสตร์ หรือระหว่างกลุ่มสาระการเรียนรู้ ตั้งแต่ 2 วิชาขึ้นไปภายใต้หัวข้อ (Theme) มโนทัศน์ (Concept) หรือปัญหา (Problem) เดียวกันซึ่งอาจเรียกว่าเป็นการบูรณาการข้ามวิชา ข้ามกลุ่มสาระการเรียนรู้ ข้ามศาสตร์ ส่วนหลักในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนนั้นจะต้องเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ คำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล ที่สอดคล้องกับพัฒนาการทางสมองและเน้นคุณธรรมจริยธรรม ดังนั้นในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนจึงต้องมีการบูรณาการซึ่งเห็นได้ว่าแนวคิดทฤษฎีพหุปัญญาเป็นแนวคิดหนึ่งซึ่งช่วยให้ได้กิจกรรมที่หลากหลาย อีกทั้งยังสอดคล้องกับความแตกต่างระหว่างบุคคลและความสนใจที่หลากหลายของนักเรียนเพราะทฤษฎีพหุปัญญาเปิดกว้างให้แก่วิธีการสอนที่หลากหลายที่นำมาใช้ในชั้นเรียนซึ่งไม่มีวิธีการสอนใดที่ดีที่สุดสำหรับนักเรียน เพราะนักเรียนแต่ละคนมีความสามารถ ความฉลาดและความต้องการที่แตกต่างกัน

ภาษาในภาษาไทยนั้นมีความหลากหลาย เพราะภาษาเป็นวัฒนธรรมอย่างหนึ่งที่มีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา ในโลกปัจจุบันมีความเจริญก้าวหน้าทางวิทยาการอย่างรวดเร็ว มีการคิดค้นประดิษฐ์สิ่งใหม่ๆ ขึ้นมาตลอด เมื่อมีสิ่งใหม่ๆ เกิดขึ้นจำเป็นต้องคิดถ้อยคำเพื่อใช้เรียกสิ่งใหม่ๆ ที่เกิดขึ้นดังกล่าวด้วย คำใหม่ๆ ที่เกิดขึ้นในระยะหลังๆ นี้ เช่น คำว่า แฟกซ์ อินเทอร์เน็ต วิดีทัศน์ เป็นต้น คำเหล่านี้ถึงแม้จะเป็นคำที่มาจากภาษาต่างประเทศ แต่เราก็สามารถยืมมาใช้ได้ การยืมคำถือว่าเป็นความเจริญของทางภาษา และทุกภาษาก็มีคำยืมเช่นเดียวกับภาษาไทย คำภาษาต่างประเทศที่ใช้ในภาษาไทยนั้น มีมากมาย แต่ผู้วิจัยได้นำมาใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย มีภาษาบาลี ภาษาสันสกฤต ภาษาเขมร ภาษาญี่ปุ่น ภาษาชวา-มลายู ภาษาอังกฤษ และภาษาจีนเท่านั้น

ทฤษฎีพหุปัญญา (Multiple Intelligences) โดย Howard Gardner นักจิตวิทยา เชื่อว่ามนุษย์แต่ละคนมีความสามารถ หรือความฉลาดที่หลากหลาย จึงเป็นหน้าที่ของครูผู้สอนที่จะต้องจัดกระบวนการเรียนรู้ที่เหมาะสม เพื่อให้ผู้เรียนพัฒนาตนเองไปให้เต็มความสามารถ ได้จำแนกสติปัญญา (Intelligence) ของมนุษย์ออกเป็น 8 ด้าน ซึ่งทั้ง 8 ด้านนั้นประกอบด้วย 1. ปัญญาด้านภาษา (Linguistic Intelligence) สติปัญญาด้านนี้แสดงออกทางความสามารถในการอ่าน การเขียน การพูดอภิปราย การสื่อสารกับผู้อื่น การใช้คำศัพท์ การแสดงออกทางความคิด การประพันธ์ การแต่งเรื่อง การเล่าเรื่อง 2. เซาว์ปัญญาด้านคณิตศาสตร์หรือการใช้เหตุผลเชิงตรรกะ (Logical-mathematical Intelligence) ผู้ที่มีอัจฉริยภาพทางด้านนี้มักใช้เหตุผลเชิงตรรกะ มักจะคิดโดยการใช้อัลกิบร่า มีระบบระเบียบในการคิด แยกแยะสิ่งต่างๆ ให้เห็นชัดเจน ชอบคิดและชอบทำอะไรตามเหตุผล เข้าใจสิ่งที่เป็นนามธรรมได้ง่าย มักจะทำคณิตศาสตร์ได้ดี 3. สติปัญญาด้านมิติสัมพันธ์ (Spatial Intelligence) เซาว์ปัญญาด้านนี้จะถูกควบคุมโดยสมองซีกขวา และแสดงออกด้านความสามารถทางศิลปะ การวาดภาพ การสร้างภาพ การคิดเป็นภาพ การเห็นรายละเอียด การใช้สี การสร้างสรรค์งานต่างๆ และมักเป็นผู้ที่มองเห็นวิธีแก้ปัญหาในมโนภาพ 4. เซาว์ปัญญาด้านดนตรี (Musical Intelligence) เซาว์ปัญญาด้านนี้จะถูกควบคุมโดยสมองซีกขวา แต่ยังไม่สามารถระบุตำแหน่งที่แน่นอนได้ บุคคลที่มีสติปัญญาทางด้านนี้ จะแสดงออกทางความสามารถในด้านจังหวะ การร้องเพลง การฟังเพลงและดนตรี การแต่งเพลง การเต้นและมีความไวต่อการรับรู้เสียงและจังหวะต่างๆ 5. ปัญญาด้านการเคลื่อนไหวร่างกายและกล้ามเนื้อ (Bodily-kinesthetic Intelligence) ปัญญาด้านนี้

จะถูกควบคุมโดยสมองส่วนที่เรียกว่า คอร์เท็กซ์ โดยด้านซ้ายถูกควบคุมการเคลื่อนไหวของร่างกายซีกขวาและด้านขวาควบคุมการเคลื่อนไหวของร่างกายซีกซ้าย สถิติปัญญาทางด้านนี้จะสังเกตได้จากความสามารถในการเคลื่อนไหวร่างกาย เช่น ในการเล่นกีฬา และเกมต่างๆ การใช้ภาษาท่าทาง การแสดง การเต้นรำ ฯลฯ 6. ปัญญาด้านการสัมพันธ์กับผู้อื่น (Interpersonal Intelligence) ปัญญาด้านนี้ถูกควบคุมโดยสมองส่วนหน้า ผู้ที่สามารถแสดงออกทางด้านนี้ มักเห็นได้จากการปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น การทำงานกับผู้อื่น การเข้าใจและเคารพผู้อื่น 7. ปัญญาด้านการเข้าใจตนเอง (Intrapersonal Intelligence) ผู้ที่มีความสามารถในการเข้าใจตนเอง มักเป็นคนที่ชอบคิด พิจารณา ไตร่ตรอง มองตนเอง และทำความเข้าใจถึงความรู้สึกและพฤติกรรมของตนเอง มักเป็นคนที่มั่นคงในความคิด ความเชื่อต่างๆ จะทำอะไรมักต้องการเวลาในการไตร่ตรองและชอบจะคิดคนเดียว ชอบความเงียบสงบ สถิติปัญญาทางด้านนี้มักเกิดร่วมกับสถิติปัญญาทางด้านอื่นที่มีลักษณะเป็นปฏิสัมพันธ์ระหว่างเขาวนปัญญา อย่างน้อย 2 ด้านขึ้นไป 8. ส่วนปัญญาด้านที่เป็นความเข้าใจธรรมชาติ (Naturalist Intelligence) ปัญญาด้านนี้จะมีความสามารถในการสังเกตสิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติ การจำแนกแยกแยะ จัดหมวดหมู่สิ่งต่างๆ รอบตัวผู้ที่มีความสามารถทางด้านนี้ มักเป็นผู้ที่รักธรรมชาติ เข้าใจธรรมชาติ ตระหนักถึงความสำคัญของสิ่งแวดล้อมและมักจะชอบสนใจสัตว์ ชอบเลี้ยงสัตว์เลี้ยง ดังนั้นจึงเห็นได้ว่าทุกคนสามารถพัฒนาความสามารถของตนเองให้มีความเก่งหรือมีเขาวนปัญญาแต่ละด้านให้สูงขึ้น ในระดับที่สามารถใช้การได้ทั้งนั้นและมีอย่างน้อย 1 อย่าง ที่พัฒนาในระดับที่สูงกว่าด้านอื่นๆ

ส่วนในการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการ อารี สัณหฉวี (2543, หน้า 49–50) กล่าวไว้ว่า เป็นการค้นพบความถนัดของผู้เรียนที่ไม่เหมือนกัน ครูต้องจัดกิจกรรมที่หลากหลายเพื่อให้สอดคล้องกับความถนัด ความสามารถที่แตกต่างกันของผู้เรียน และยึดหลักว่าผู้เรียนทุกคนมีความสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้ตามธรรมชาติและเต็มตามศักยภาพ ถือว่าผู้เรียนมีความสำคัญที่สุด ครูต้องจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่หลากหลายสอดคล้องกับความสนใจของผู้เรียนและจุดมุ่งหมายที่สูงที่สุดที่ต้องการ คือให้ผู้เรียนแสวงหาความรู้ตามความถนัดของเขาให้มากที่สุด ดังนั้น ในห้องเรียนของครูพหุปัญญาจะต้องเปลี่ยนแปลงการสอนอย่างต่อเนื่องจากภาษาไปเป็นมิติสัมพันธ์ ศิลปะดนตรีเรื่อยไป โดยนำวิธีการปัญญาทั้ง 8 ด้าน รวมเข้าด้วยกันอย่างสร้างสรรค์จัดหาของจริงมาสอนและให้โอกาสนักเรียนได้แสดงถึงความเข้าใจในบทเรียน โดยการแสดงออกที่

เป็นรูปธรรมให้มีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกันให้นักเรียนมีเวลาคิดไตร่ตรอง เพื่อสร้างความสัมพันธ์ ความรู้สึกของตนกับสิ่งของหรือเรื่องราวที่เรียนด้วย พิมพันธ์ เดชะคุปต์ (2551, หน้า 1) ได้ให้ความสำคัญกับการบูรณาการไว้เช่นกันว่า การบูรณาการ คือ การให้ความสมบูรณ์ (Integration) คือการทำหน่วยย่อยๆ ที่สัมพันธ์กันมาผสมผสานกันเป็นหนึ่งเดียวให้ครบสมบูรณ์ในตัวเอง ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบบูรณาการที่ยึดแนวคิดทฤษฎีพหุปัญญาจะช่วยให้นักเรียนเชื่อมโยงสิ่งที่เรียนเข้ากับชีวิตจริงได้ และสามารถเชื่อมโยงเรื่องจริงของชีวิตจริงภายนอกห้องเรียนเข้ากับสิ่งที่เรียนได้ ทำให้เข้าใจว่าสิ่งที่ตนเรียนมีประโยชน์หรือนำไปใช้ได้จริง

จากการศึกษาสภาพปัญหาการจัดการเรียนการสอนในปัจจุบัน พบว่าการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ขาดการบูรณาการให้มีความสัมพันธ์กันเพื่อทำให้เกิดความหลากหลายในการที่จะเกิดการเรียนรู้และนักเรียนส่วนมากก็มีลักษณะนิสัยไม่เป็นบุคคลแห่งการเรียนรู้คือเป็นผู้ที่มีลักษณะนิสัย ไม่ใฝ่รู้ ไม่ใฝ่เรียน ไม่มีความกระตือรือร้น ไม่สนใจ หรือไม่สืบเสาะแสวงหาความรู้ด้วยตนเอง ทั้งนี้ก็เป็นปัญหาหนึ่งที่เกิดจากการจัดสภาพการเรียนการสอนที่ไม่มีความหลากหลาย ไม่มีความสอดคล้องกับทฤษฎีพหุปัญญา ไม่มีการบูรณาการ ไม่เร้าให้เกิดการหาแนวทางการแก้ปัญหาด้วยตัวเอง ซึ่งถือว่าเป็นปัญหาระดับชาติหรืออีกอย่างหนึ่งปัญหานี้ก็อาจเกิดจากการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนของครู ที่สอนแบบเดิมๆ ซึ่งจากการสัมภาษณ์ครูและนักเรียนพบสาเหตุดังนี้ (1) การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่ยึดครูเป็นสำคัญ คือ ครูบรรยาย และเขียนกระดานอยู่หน้าห้องเรียน พูด ถ่ายโอนความรู้แต่ฝ่ายเดียว นักเรียนก็เป็นได้แต่เพียงผู้รับฟัง ผู้ทำความเข้าใจกับคำบอกเล่าและจดจำให้ได้มากที่สุด นักเรียนไม่มีบทบาทในการร่วมกิจกรรม (2) การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแยกเป็นรายวิชาต่างคนต่างสอน นักเรียนไม่มีความสัมพันธ์ในกลุ่มเพื่อน นักเรียนจะทำงานกลุ่มไม่เป็น คนเก่งจะชอบทำงานคนเดียว จะทำงานร่วมกับคนอื่นไม่ได้ (3) การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนไม่ยึดผู้เรียนเป็นสำคัญ จัดกิจกรรมไม่หลากหลาย ไม่ตอบสนองของความแตกต่างระหว่างบุคคล ผู้เรียนไม่สามารถสร้างองค์ความรู้ได้ด้วยตนเอง นำความรู้ไปเชื่อมโยงกับการดำเนินชีวิตไม่ได้ ซึ่งในความเป็นจริงในการดำเนินชีวิตนั้นทุกอย่างต้องมีความสัมพันธ์เกี่ยวเนื่องกัน และในแต่ละคนนั้นจะต้องมีลักษณะที่โดดเด่นเป็นลักษณะเฉพาะตนเพื่อที่จะได้มีการส่งต่อที่ดีขึ้น จากปัญหาดังกล่าวถ้าไม่ได้รับการแก้ไขจะทำให้การเรียนรู้ของนักเรียนไม่มีความยั่งยืนและยังจะเป็นปัญหาที่ยืดเยื้อมาจนถึงทุกวันนี้ ซึ่งทำให้เกิดปัญหาต่อนักเรียนและมีผลต่อปัญหาสังคมใน

อนาคตอีกด้วย ดังนั้นปัญหานอกจากจะเกิดจากนักเรียนหรือจากครูแล้ว ทุกฝ่ายทุกส่วน จะต้องช่วยกันแก้ปัญหาโดยเฉพาะครูที่เป็นหลักจะต้องปรับเปลี่ยนพฤติกรรมตัวเองในการ จัดกิจกรรมการเรียนการสอน จากสภาพปัญหาหลายๆ ปัญหา โรงเรียนดอนเสียวแดง พัทธาคม ก็พบปัญหาซึ่งเห็นได้จากผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในวิชาภาษาไทยของนักเรียนใน ระดับชาติ จะเพิ่มขึ้นน้อยมาก โดยคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับชาติชั้นพื้นฐาน หรือ O-net ปี การศึกษา 2555 และปีการศึกษา 2556 นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2555 คะแนนที่ได้คิดเป็น ร้อยละ 32.35 และปีการศึกษา 2556 คะแนนที่ได้ คิดเป็นร้อยละ 35.41 ของนักเรียน โดยมีคะแนนเพิ่มขึ้นร้อยละ 2.05 ของนักเรียน 34 คน และ 50 คน ตามลำดับ ซึ่งในการเพิ่มขึ้นนั้นยังไม่อยู่ในระดับที่ทางโรงเรียนได้ตั้งเกณฑ์ไว้ คือให้เพิ่มขึ้นร้อยละ 5 ของทุกปี ผู้วิจัยในฐานะเป็นครูผู้สอนวิชาภาษาไทย ระดับชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 3 ได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยต่างๆ ที่ใช้แนวคิดทฤษฎีหุปัญญาในการ จัดการเรียนการสอนได้เล็งเห็นถึงความสำคัญดังกล่าวข้างต้น จึงทำให้มีความสนใจการ พัฒนากิจกรรมการเรียนการสอนตามแนวคิดทฤษฎีหุปัญญาในกลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาไทย เรื่อง คำภาษาต่างประเทศที่ใช้ในภาษาไทย ในนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เพื่อพัฒนาทักษะการเรียนรู้ของผู้เรียน โดยเน้นการเรียนการสอนตามแนวทฤษฎีหุ ปัญญา เพื่อพัฒนาปัญญาทุกด้านให้สอดคล้องกับความแตกต่างและศักยภาพของผู้เรียน แต่ละคนโดยส่งเสริมให้ผู้เรียนเป็นคนดี คนเก่ง และมีคุณธรรม จริยธรรม เพื่อนำไปสู่ความ เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์

คำถามของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดคำถามการวิจัยไว้ดังนี้

1. กิจกรรมการเรียนการสอนตามแนวทฤษฎีหุปัญญา เรื่อง คำภาษาต่างประเทศที่ใช้ในภาษาไทย กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 หรือไม่ อย่างไร
2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่ได้จากการจัดกิจกรรมการเรียน การสอนตามแนวทฤษฎีหุปัญญา เรื่อง คำภาษาต่างประเทศที่ใช้ในภาษาไทย กลุ่มสาระ การเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนหรือไม่อย่างไร

3. ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามแนวทฤษฎีพหุปัญญา เรื่อง คำภาษาต่างประเทศที่ใช้ในภาษาไทย กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 อยู่ในระดับใด

ความมุ่งหมายของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดความมุ่งหมายของการวิจัยไว้ดังนี้

1. เพื่อพัฒนาและหาประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนการสอนตามแนวทฤษฎีพหุปัญญา เรื่อง คำภาษาต่างประเทศที่ใช้ในภาษาไทย กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่ได้จากการเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนการสอนตามแนวทฤษฎีพหุปัญญา เรื่อง คำภาษาต่างประเทศที่ใช้ในภาษาไทย กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน
3. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามแนวทฤษฎีพหุปัญญา เรื่อง คำภาษาต่างประเทศที่ใช้ในภาษาไทย กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

สมมติฐานของการวิจัย

ผู้วิจัยได้ตั้งสมมติฐานของการวิจัยไว้ดังนี้

1. กิจกรรมการเรียนการสอนตามแนวทฤษฎีพหุปัญญา เรื่อง คำภาษาต่างประเทศที่ใช้ในภาษาไทย กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80
2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ได้จากการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามแนวทฤษฎีพหุปัญญา เรื่อง คำภาษาต่างประเทศที่ใช้ในภาษาไทย กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน
3. นักเรียนมีความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามแนวทฤษฎีพหุปัญญา เรื่อง คำภาษาต่างประเทศที่ใช้ในภาษาไทย กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย อยู่ในระดับมากขึ้นไป

ความสำคัญของการวิจัย

การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้การสอนตามแนวทฤษฎีพหุปัญญาครั้งนี้จะได้รับประโยชน์ดังนี้

1. ได้กิจกรรมการเรียนรู้การสอนตามแนวทฤษฎีพหุปัญญา เรื่อง คำภาษาต่างประเทศที่ใช้ในภาษาไทย กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สำหรับนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่สามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้
2. ได้ทราบผลของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้การสอนตามแนวทฤษฎีพหุปัญญาที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3
3. ได้แนวทางในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้การสอนตามแนวทฤษฎีพหุปัญญา และสามารถนำแนวทางการจัดกิจกรรมไปใช้ในกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่นๆ ได้

ขอบเขตของการวิจัย

ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตของการวิจัยไว้ดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง ประกอบด้วย
 - 1.1 ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนดอนเสียวแดงพิทยาคม อำเภอนาหว้า จังหวัดนครพนม สำนักงานเขตพื้นที่ การศึกษามัธยมศึกษา เขต 22 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2557 จำนวน 2 ห้องเรียน รวมนักเรียน 50 คน
 - 1.2 กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนดอนเสียวแดงพิทยาคม อำเภอนาหว้า จังหวัดนครพนม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา มัธยมศึกษา เขต 22 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2557 จำนวน 25 คน ได้มาโดยการสุ่มแบบแบ่งกลุ่ม (Cluster Random Sampling) เนื่องจากนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีบริบทคล้ายคลึงกัน และมีการจัดนักเรียนเข้าชั้นเรียนแบบคละความสามารถ เก่ง ปานกลางและอ่อนเหมือนกัน
2. เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้ เนื้อหาในการวิจัย คือ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สาระที่ 4 หลักการใช้ภาษาไทย เรื่อง คำภาษาต่างประเทศที่ใช้ในภาษาไทย

3. ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

3.1 ตัวแปรต้น คือ การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามแนวทฤษฎีพหุปัญญา เรื่อง คำภาษาต่างประเทศที่ใช้ในภาษาไทย กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

3.2 ตัวแปรตาม คือ

3.2.1 ประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนการสอนตามแนวทฤษฎีพหุปัญญา เรื่อง คำภาษาต่างประเทศที่ใช้ในภาษาไทย กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

3.2.2 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมการเรียนการสอนตามแนวทฤษฎีพหุปัญญา เรื่อง คำภาษาต่างประเทศที่ใช้ในภาษาไทยกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

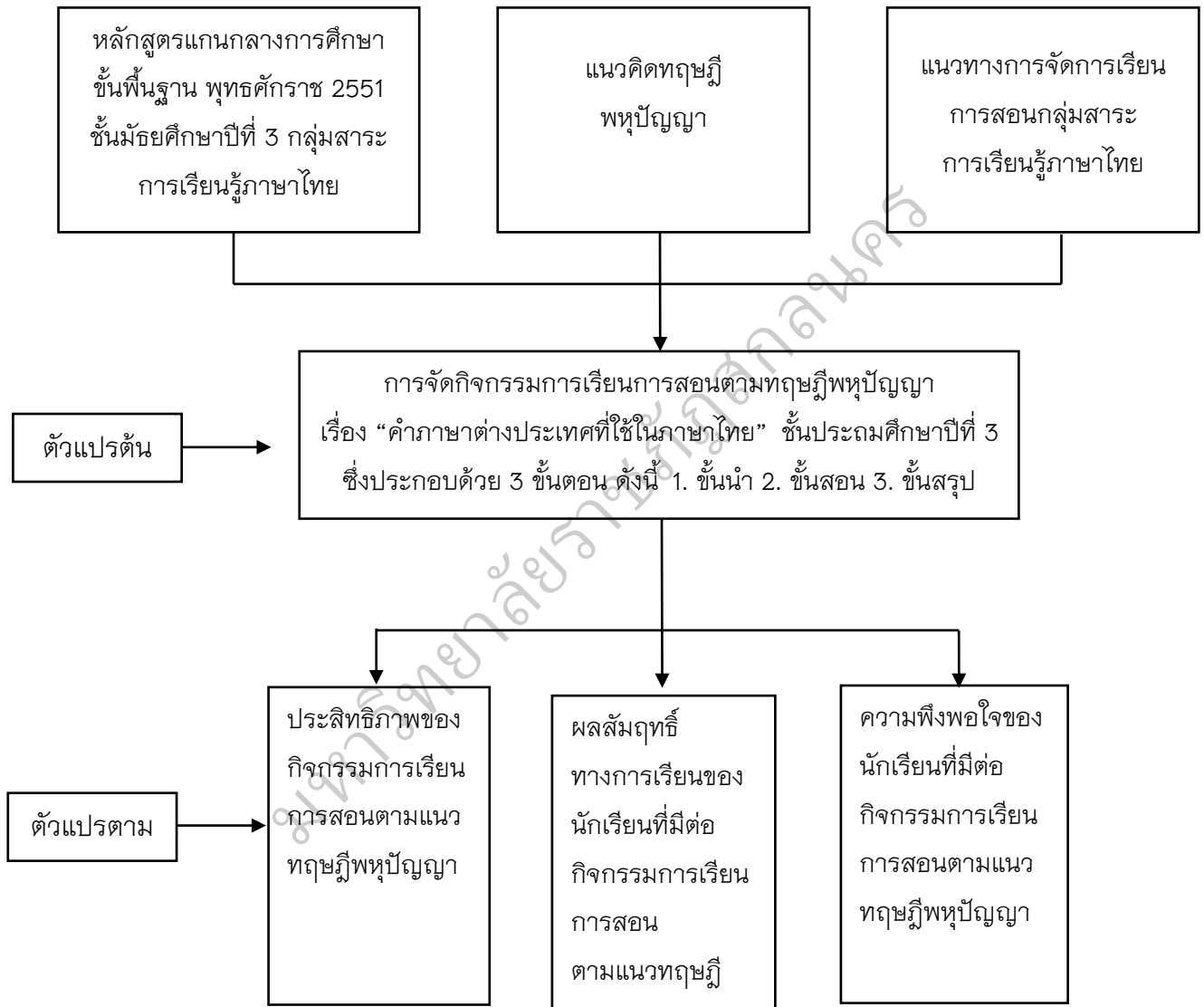
3.2.3 ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามแนวทฤษฎีพหุปัญญา เรื่อง คำภาษาต่างประเทศที่ใช้ในภาษาไทย กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

4. ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้

ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2557

กรอบแนวคิดของการวิจัย

ผู้วิจัยได้กำหนดกรอบแนวคิดการวิจัยการพัฒนากิจกรรมการเรียนการสอนตามแนวทฤษฎีพหุปัญญา ดังนี้

ภาพประกอบ 1 กรอบแนวคิดของการวิจัย

นิยามศัพท์เฉพาะ

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้นิยามศัพท์เฉพาะไว้ดังนี้

1. ทฤษฎีพหุปัญญา หมายถึง แนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนาศักยภาพความสามารถของมนุษย์ที่หลากหลายในการเรียนรู้แก้ปัญหาและปรับตัวให้เข้ากับสถานการณ์ต่างๆ รวมไปถึงการสร้างสรรค์ผลงานต่างๆ ที่มีประสิทธิภาพและมีความสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมทางสังคม วัฒนธรรมตามสถานการณ์ธรรมชาติ ซึ่ง Howard Gardner ได้จำแนกความสามารถหรือสติปัญญาของมนุษย์ออกเป็น 8 ด้าน ดังนี้
 - 1.1 ด้านภาษา (Linguistic Intelligences) คือ ความสามารถในการใช้ภาษา ไม่ว่าจะเป็นการพูด เขียน ความสามารถในการจัดกระทำเกี่ยวกับโครงสร้างของภาษา เสียง ความหมายและเรื่องราวเกี่ยวกับภาษา ความสามารถในการใช้ภาษาในการหว่านล้อม อธิบายและอื่นๆ
 - 1.2 ด้านตรรกะ (Mathematical Intelligences) คือ ความสามารถในการเป็นผู้ให้เหตุผลดี มีความไวการเห็นความสัมพันธ์ แบบแผน ตรรกวิทยา คิดเชิงนามธรรม และการคิดที่เป็นเหตุเป็นผล การคิดคาดการณ์ วิธีที่ใช้ได้แก่ การจำแนกประเภท การจัดหมวดหมู่ การสันนิษฐาน
 - 1.3 ด้านดนตรี (Musical Intelligences) คือ ความสามารถทางด้านดนตรี ความไวในเรื่องจังหวะ ทำนองเสียง ความสามารถในการเข้าใจดนตรีและวิเคราะห์ดนตรี
 - 1.4 ด้านการเคลื่อนไหวของร่างกาย (Bodily Kinesthetic Intelligences) คือ ความสามารถในการใช้ร่างกายของตนเองในการแสดงความคิดเห็น ความรู้สึก และความสามารถในการใช้เครื่องมือประดิษฐ์ รวมทั้งทักษะทางกาย ความคล่องแคล่ว ความแข็งแรง ความเร็ว ความยืดหยุ่น ความประณีตและความไวทางประสาทสัมผัส
 - 1.5 ด้านมิติสัมพันธ์ (Interpersonal Intelligences) คือ ความสามารถในการมองเห็นพื้นที่ สามารถปรับปรุงคิดวิธีการใช้เนื้อที่ได้ดี มีความไวต่อสี เส้น รูปร่าง เนื้อที่และความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งเหล่านี้ ความสามารถที่จะมองเห็นและแสดงออกเป็นรูปร่างถึงสิ่งที่เห็นและคิดเกี่ยวกับพื้นที่
 - 1.6 ด้านมนุษย์สัมพันธ์ (Interpersonal Intelligences) คือ ความสามารถในการเข้าใจอารมณ์ ความรู้สึก ความคิด และเจตนาของผู้อื่น รวมถึงความไวในการสังเกต น้ำเสียง ใบหน้า ท่าทาง ความสามารถสูงในการรู้ถึงลักษณะต่างๆ ของสัมพันธ์ภาพของมนุษย์ และสามารถตอบสนองได้เหมาะสมและมีประสิทธิภาพ

1.7 ด้านการเข้าใจตนเอง (Intrapersonal Intelligences) คือ ความสามารถในการรู้จักตนเองและสามารถปฏิบัติได้จากการรู้จักตน จุดอ่อน จุดแข็ง มีความรู้เท่าทันความคิด ความปรารถนาของตน มีความสามารถที่จะฝึกตน

1.8 ด้านเข้าใจธรรมชาติ (Naturalist Intelligences) คือ ความสามารถในการรู้จักธรรมชาติของพืชและสัตว์ สามารถจัดจำแนกประเภทของสิ่งที่มีชีวิต และไม่มีชีวิต เข้าใจวงจรระบบธรรมชาติ และสามารถเรียนรู้ได้ดีในเรื่องธรรมชาติ ชอบท่องเที่ยวไปตามป่าเขา การผจญภัย ทัศนศึกษา

2. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้การสอนตามแนวทฤษฎีพหุปัญญา หมายถึง แนวทางการพัฒนาเชาวน์ปัญญาทั้ง 8 ด้าน ในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยสาระที่ 4 หลักการใช้ภาษาไทย (มาตรฐาน ท 4.1) ตัวชี้วัดที่ 1 จำแนกและใช้คำภาษาต่างประเทศที่ใช้ในภาษาไทย เรื่อง คำภาษาต่างประเทศที่ใช้ในภาษาไทย โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้ที่หลากหลายนั้น จะมีกระบวนการจัดกิจกรรม 3 ขั้นตอน คือ ขั้นนำ ขั้นสอน ขั้นสรุป เพื่อส่งเสริมให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้อย่างรอบด้าน ได้แก่

2.1 ด้านภาษา โดยให้นักเรียนทำกิจกรรมเกี่ยวกับการฟัง การอ่าน การพูดและการเขียน ตามหลักเกณฑ์ทางภาษา การสอบถามข้อมูล

2.2 ด้านตรรกะและคณิตศาสตร์ โดยให้นักเรียน คิดวิเคราะห์ สังเคราะห์ตามหลักเหตุผล ให้เข้าใจสัญลักษณ์ที่เป็นนามธรรมเพื่อถ่ายทอดแนวความคิดออกมาเป็นรูปธรรม

2.3 ด้านมิติสัมพันธ์ โดยให้นักเรียนสื่อความด้วยภาพ นำมาถ่ายทอดเป็นภาพวาดหรือแผนภาพความคิดหรือสามารถถ่ายทอดชิ้นงานออกมาในรูปแบบงานศิลปะในลักษณะต่างๆ

2.4 ด้านร่างกายและการเคลื่อนไหว โดยให้นักเรียนได้เคาะจังหวะปรบมือ ทำท่าทางประกอบเพลงที่เกี่ยวข้องกับภาษา

2.5 ด้านดนตรี โดยจัดกิจกรรมให้นักเรียนได้ร้องเพลงและแสดงท่าทางที่มีเนื้อหาสอดคล้องกับเรื่องที่เรียน

2.6 ด้านมนุษยสัมพันธ์ โดยให้นักเรียนได้ทำงานเป็นกลุ่มร่วมกับผู้อื่น นำเสนอผลงานตนเองและกลุ่ม

2.7 ด้านการเข้าใจตนเอง โดยให้นักเรียนปฏิบัติกิจกรรมด้วยตนเอง แสดงความคิดเห็น ตรวจสอบผลงาน และปรับปรุงแก้ไขไปในทางที่เหมาะสมกับบทบาทและสถานการณ์

2.8 ด้านธรรมชาติวิทยา โดยให้นักเรียนสำรวจ จำแนก แยกแยะ จัดหมวดหมู่ เกี่ยวกับคำภาษาต่างประเทศที่ปนในภาษาไทย ที่เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวัน

3. ประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนการสอนตามแนวทฤษฎีพหุปัญญา หมายถึง ระดับคุณภาพของการจัดการเรียนรู้ที่ช่วยให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพของผลลัพธ์ โดยกำหนดเกณฑ์ประสิทธิภาพของการจัดการเรียนรู้ไว้ที่ 80/80 (E1/E2) ซึ่งแบ่งเป็น

80 ตัวแรก หมายถึง ร้อยละของคะแนนเฉลี่ยจากการทำแบบฝึกหัดใน กิจกรรมแต่ละเรื่อง และแบบทดสอบย่อยระหว่างเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนการสอนตาม แนวทฤษฎีพหุปัญญาทุกเนื้อหารวมกันของนักเรียนทั้งหมดมีค่าเท่ากับ 80

80 ตัวหลัง หมายถึง ร้อยละของคะแนนเฉลี่ย จากการทำแบบทดสอบ วัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนการสอนตามแนวทฤษฎี พหุปัญญาของนักเรียนทั้งหมด มีค่าเท่ากับ 80

4. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนการสอนตามแนวทฤษฎี พหุปัญญา หมายถึง คะแนนความรู้ ความสามารถหรือความสำเร็จของนักเรียนที่ได้มา จากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตามแนวทฤษฎีพหุปัญญา ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น เป็นแบบปรนัย ชนิดเลือกตอบ จำนวน 30 ข้อ

5. ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกชอบหรือพอใจของนักเรียนที่มีต่อ กิจกรรมการเรียนการสอนตามแนวคิดทฤษฎีพหุปัญญา ที่วัดได้จากคะแนนตอบ แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมการเรียนการสอนตามแนวคิด ทฤษฎีพหุปัญญา ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น เป็นแบบมาตราประมาณค่า (Rating Scale) มี 5 ระดับ คือ พอใจระดับมากที่สุด พอใจระดับมาก พอใจในระดับปานกลาง พอใจในระดับน้อย พอใจในระดับน้อยที่สุด

มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี